

REVISTA

**LES FULLES
DOMINICALS**

DLXXXVIII

Desig

Heu-vos ací en faç d'una pel·lícula que volem comentar i, no en tenim gaires ganes. L'hem anada a veure per l'atractiu d'un nom: Lubisch; no pel reclam d'una estrella: Marlene Dietrich. Ens ha agradat cal confessar-ho; però no ens ha satisfet: cal que siguem sincers. El tema és no res, idèntic a totes les comèdies americanes; però aquí radia la gràcia del gran supervisor Lubisch. De res en fa una comèdia; amb la particularitat que no arriba a l'accés, al punt de l'esclat, de la riallada, sinó que la promou, la incita, la suggereix i després abandona el tema perquè l'espectador es resolgui per sí sol la comicitat i la riallada esclati amb l'eficàcia que donen els efectes en que hom hi té quelcom de creació. Dos acudits, passats i repassats, encapçalen el film; però Lubisch els atura allà on vol i el públic es fa la resta.

Tot el film acusa aquest mestratge que s'ajunta amb la del director Borsage, habilitssim en donar a les ombres una eficàcia magistral. Podríem dir que la claror i l'ombra són en mans de Borsage, tan importants com la paraula en boca dels actors.

Ultra un treball exquisit de Gary Cooper (no pas el millor que hem vist d'ell), resta la figura de Marlene Dietrich. Aquella excel·lent Marlene de «L'àngel blau» tingué la desgràcia de caure en mans d'un monomaniac de la seva corpora i ella, Marlene Dietrich, es vicià en un tipus que volia ésser una extravagància i un misteri, i no pot, ni és fàcil que pugui, eixir d'aquesta penúria d'un art viciat. En «Desig», ella prou pugna per a desfer-se d'aquell rictus de sobrenaturalisme i l'ajuden prou Gary Cooper, i Lubisch, i Borsage, però la sinceritat és tan lluny del seu gest, com nosaltres dels estels.

Senyora Marlene Dietrich: si vol fer cinema humà, vagi al *cine* i sadollis de Kay Francis, d'Anabella, de Herta i Thile, de Joan Crawford. Del contrari, sempre estarà en un plànol d'irrealitat que la perjudica molt.

L'ALTRE

Somni desfetA la meua mare
en la festa d'avui

*Quan mon cor s'avalotava,
amb més força de costum,
Llavors era que em trobava
En mon somni cel amunt.*

*Quan tancava les parpelles
Ho feia tan dolçament,
Perquè et veia, closes elles,
Dins de dins del pensament.*

*Amb els ulls tancats anava
Pels camins alegrament
Sense veure, confiada,
Que et burlaves cruelment.*

*Ara ja sé el teu engany.
Els teus ulls, quan miraran
La burla i el desengany,
no sabran el mal que em fan.*

*El desengany ja no hi és
El desengany no hi seria,
Si l'amor sols s'entregué
A qui al món ens portà un dia.*

LLÚCIA TURIGAS

Mare...

*Quan xusclant de la mamella,
pren el néctar del pit d'ella,
el tendre i ros infantó,
pensem, mirant la famella:
Això és una mare! Això!*

JORDI RIBALTA

Retrat de la senyora de Gasset
obra de Francesc Serra

GLOSES

Quinze anys!

Quinze anys enrera, aleshores que vam fundar LA GRALLA un escamot de granollerins amb el propòsit —modest o pretensió segons com es miri— de fer una publicació al marge del canibalisme periodístic que en aquell temps s'estilava. No podíem somniar que arribaria aquest dia com avui i podríem celebrar el seu quinze aniversari amb un homenatge a la joventut granollerina.

Em sembla com si ens trobéssim ara en un replà del nostre camí. Ens hem aturat a prendre alè, hem mirat el camí fet, i ens ha semblat com si el cor se'ns allargués i l'esperit se'ns tonifiqués amb la ràpida llambregada que hem donat a les anyades que hem deixat enllà.

La sincronització perfecta els nostres passos i la marxa ascensional de la nostra ciutat en el seu aspecte intel·lectual i artístic, dona a la nostra publicació, en complir els seus quinze anys, una eufòrica sensació d'equilibri, de mesura i de vitalitat: la joia, al capdevall, de viure per un ideal, d'ésser-hi fidel i de conèixer els fruits i l'eficàcia de la nostra supervivència.

Tenim quinze anys més; uns quants cabells blancs i unes arrugues ens ho diuen, i el capteniment respectuós d'uns joves que ara, per a major glòria nostra, ens envolten, ho proclamen a cada moment. Però donem per molt ben emprades aquestes anyades que s'han escolat per a LA GRALLA i per a nosaltres. La vida no ha fet el seu curs en va i aquest jovent granollerí que ara puja més ben dotat i més coratjós que nosaltres, ens paga de sobres la feina feta.

Amunt i crits, joventut ardida! — XIXU

Record barceloní

Als meus parents, Magí Anglés i Pepita Piña, en record de les seves Noces d'argent i presentació en societat de la seva nebodeta, Paulita Echaui i Anglés.

*Casa Llibre. Llums. Festa. Joia
dolcíssima. Música i dansa.*

*Estàvem tots. Ni pocs ni massa:
els elegits, els íntims... Cabals!*

*Aparèllats, els joves giraven
en l'arabesc gracios del vals.*

*Noces d'argent: amor llunyana
i propera. Foc viu. Miracle
de la tendresa reeixida...*

*I, entre tots, la llum més preuada:
tendre i gentil poncella
que, bella, es bada a la vida.*

A. PIÑA

Ciutat de Mallorca, abril 1936